

Joan Baldoví, l'arrastrapeus que mos avergonya

Ricart García Moya

No cap ducte de que's un patós este Baldoví que eixercix de bufó áulic per Madrit, mostrant camisetes de Wally, chiulets, billets de 50 euros y, damunt, presumint d'ingénit: 'O eres ingenioso o no traspasas la invisibilidad' (Baldoví, el Patós, en el *Congreso*). Flux de morro y alluntat anys llum del atre Baldoví, el sainetiste, este Joan Baldoví cumplix el paper de nonsabo melsut que fingix defendrer als valencians, pero asoles es péntol rafalí del fascisme expansioniste catalá que mos fica en els mapes de Catalunya. Ya poden desgarronarnos els catalans en tots els destarifos y mentires que vullguen respecte a mosatros, que'l beat Baldoví seguirá tan mut, cego y sort com un bonyigo; aixó sí, fent verlandines (en v- en valenciá) y aumplint bolchaca. En twitter mos diu:

“Preparat per a les vacances... el cotxe preparat ... I la pasta per als peatges també?” (Baldoví, Congresiste Patós)

¡Che, Baldoví, clar que tenim que amollar dinés en peages y tots els puestos! ¿D'ahón creus, codolla de suro, que te cau la mortera a fi de mes? De lo que'l Estat mos gafauta a mosatros, no a tu; además, els polítics teniu debaes o en rebaixes casi tots el viages que's foteu. La gentoleta com tu (antiu mestre de catalá, no de valenciá), ha furgat el cervell dels chiquets pera introduir lléxic catalá, com eixa l'espardenyá de 'vacances' que asoltes. Fa falta ser llimac (tarquim vert) pera chafar el cultisme valenciá 'vacacions', únic usat per els cults catedráticos de la Universitat de Valencia en el Renaiximent, Manierisme, Barroc, etc., dasta l'aplegá dels colaboracionistes del 1900. La faena d'un arrastrapeus com Baldoví es aclotar camins per ahon el valencianisme de veritat aniria donant riqueta al seu idioma, agarrant lliurement lléxic y morfosintaxis que li donara més claritat y lluentor. Aixina, ¿per qué el sompo escollix la grafia catalana 'cotxe', en cónter de la valenciana 'coche'? Pera fer catalanisme idiomátic, autéctic gavinet endenyat del fascisme porcater del Nort. Del magiar *kocsi* ixqué al mateix temps en valenciá y castellá el sust. *coche* a mitants del sigle XVI; inclús el derivat *cochero* es documenta abans que'n castellá (el ms. de 1486 del *Libro del Cons. de Madrid* no diu *cochero*, sinos *melcochero*). En eixe temps ya surgix la diferencia, al trobarse *cotxa* y *cotxo* en catalá; pero en nostra llengua:

“**coche** chic” (Pou: Thesaurus, Valencia, 1575)

“anaren en **coches**” (Autobiog. Bernat Guillem, 1604, p. 116)

“a les onse de la nit sel en portaren a sa casa en un **coche** (...) y un **coche** sen portá dit jurat a sa casa” (BRAH, ms. Dietari Porcar, anys 1599, 1610, f. 136 v.)

“guarnir carroces, **coches**, lliteres” (ARV, Governació, 2684, ma. 11 f. 25, any 1607)

Amic de nyányeres y asparaments que donen vergonya, el ravachol Baldoví seguix guanyant millons en el seu paper de gos de botiga del catalanisme expansioniste. Com no te modals, el marrano s'asenta en les cames aubertes, marcant rabello. Per cert, se dia 'gos de botiga' al chiquet que, a la porta d'una tenda, anunciava chillant els productes a véndrer.

Eixos eren intellectuals, polítics y autoritats en honradea, que no vivien de catalanisar, com fa la ramera de gandumbes que mos corquen les institucions. No tenim un Jurat d'Agrávits (aixó del *Síndic de Greuges y Tornadespués* es pera fer riurer) que mos defenga dels tontorullos baldovinets que chuplen nostra sanc y espenten la llengua de nostres yayos. Y no me referix asoles a

mosarabismes o morfologies singulars, sinos a construccions en semantisme ara arrinconat per rahons extralingüístiques; per eixemple, ¿quí recorda lo que vol dir 'soldat de Pavía', 'metaïlla', 'gos de botiga'...? Com estes expressions no eixirán dels llabis dels desamorits mestres baldoviners, les recordem mosatros.

SOLDAT DE PAVIA -era un plat gastronómic del poble, per ser els ingredients de pimentons, abaecho o bacallar prou baratos en el pasat: “els soldats de Pavía, pirámides truncaes d'abaecho d'Escosia, rodechaes de... pimentons rostits” (Tormo, Enrique: El testament del retor, 1914). Pareix que'l plat recordava els colors dels uniformes d'eixos militars. Els llexicógrafs castellans, com sempre, s'atribuixen este invent gastronómic, pero n'hia que recordar que'n 1877 els batallons de Valencia y Figueras formaren el 'Regimiento de Infantería de Pavía' (y astó, sinse més documentació, tampoc vol dir res).

El millonari Baldoví es fea la delicá de Gandía per el gasto del Estat; y te rahó, especialment per els millons d'euros que crema en el foment del fascisme expansioniste catalaner, siga en la Ensenyansa, en l'escola de catalá À Punt o, també, en la nubolá de colaboracionistes com Baldoví, a qui ahuria de ficar en la porta de sa casa un soldat de castic dasta que tornara la fortuna que ha guanyat endenyant de catalanisme als gallofos en sanc d'horchata ¿Cóm? ¿No sap Baldoví qué vol dir soldat de cástic? Açí li donem, en cullereta, el significat, (també el de metaïlla):

soldat de castic “el soldat de castic, eixe nom donava el poble al soldat destinat... a fer de centinela a la porta del deutor a la Hacienda pública qu'es descuydava en pagar l'impost que devia” (Gadea: Tipos, III, 1906, 1918)

metaïlla Els companyers de Baldoví, sinse porega al soldat de castic en la polleguera de sa casa, fan escaramells y se mamen gotots de whisky a bon preu en la cafeteria del Congrés madrileny; pero el Baldoví bo e intel·ligent, el del sigle XIX, li donava a la metaïlla, que'n valenciá era l'aiguarent fort; aixina, parlant de la festa del Treball: “el que vullga mamarse unes metaïlles que vinga a...” (Martín, A.: El Sant del Treball, 1929)

Els mestres com Baldoví mos han empiulat de catalá dasta'l copró; y bon eixemple es eixa prep. catalana 'amb', estrela dels barbarismes norteny. Aixina, coneixem als rentats de cervell perque demanen 'café amb llet'; y mosatros, terroristes blavers en extinció, seguim diguent 'café en llet'; que escrit sería 'café'n llet', com algú ya heu fea a mitans del sigle XX a la calladeta, a espales de la Inquisició dels falangistes catalaners del camarada Juan de la Cruz Fuster (alies Joan Fuster):

“ell fea el **café'n llet**” (Morante Borrás, J.: ¡Bandera de pau! , 1955)

Els tararures implantaren el dogma de que parlar y escriurer el valenciá dels yayos era rusticisme típic de fematers y de lliteratura “patoisant”. D'eixe mantra repetit dasta aufegarnos es el frut de que'ls flatosos diguen, per eixemple, 'vegada, tornada, arribada, bescuitada...', cuan en valenciá modern tenim la perdua de la *-d-* intervocálica y, en molts casos, l'acópop silábic. Entre'ls valencians lliures, no'ls floralistes y actuals inmersors, era lo normatiu; aixina, el citat gotet de metaïlla s'heu feen alguns junt al moset de bescuit en la festa de la **bescuitá**:

“encarregat de la **bescuitá** (...) miren, ya ve la **bescuitá** (...) Chiquets, vingau / y seguireu / la **bescuitá** / y el tabalet, / com esta festa / atra no haurá” (Ángeles, J.: El motiló, 1910)

estramoni En la coradella (tranquil·tat, flema) que'ls dona als baldovinets t ndrer agarrat el mànec de la paella dels din s institucionals, els sindona lo mateix vert que chiruflat, y ajuden a que mos furten tot els catalans. Aixina, un eixmplet: nostra llengua incorporar  veus de molts orogens que, raere de la ll gica transformació morfològica de sigles, formaren part de nostre lléxic, com el sust. *estramoni*. Fa semanas, pasejant per terres perdudes entre fesolars y choperes, em sorprengué la cantitat d'ell que n'hiavia per tots els puestos; podrien aumplirse millars de banastons de la perillosa *Datura stramonium*, que pot durmos al Tàrtar o produirnos efectes narcòtics com la burundanga. No tot es ro n en la bruixera planta, per t ndrer propietats curatives y, enc  millor, per estar document  en valenci  abans que'n atres neolletines; heu día Corominas, traduït al valenci :

“**estramoni**: el testimoni d'Ausias March es el m s antiu del vocable en cuansevol llengua” (DECLLC, III, p.794)

El c mbit morfològic del llet  *stramonium* era chicotet; pero va ser en valenci  migeval ahon es produix: “bo seria estremoni / per tancar l'ull dels vehents” (March, A.: Obres, c.1445) Desconegut en l'antiu castell  y catal , nostre Cavanilles tornaria a escriurer d'ell: “El estramonio crece con abundancia en aquellos campos, principalmente en los contiguos al término de Alber ch... cast. estramonio loco; valenci  *estramoni pudent*” (Cavanilles: Obs. 1797). L'estramoni, també conegut en valenci  com a herba pudenta o figuera del dimoni, se l'han engarcholat els catalans en els seus diccionaris. Mentres, en el para s de l'anganyifa y la metailla, Baldoví seguiu fent teatro (en -o, cultisme valenci ) e intentant imitar l'acent catal  del cudolot Tard . Ni de granerer en Sueca faria bona llabor Baldoví, espill del dit: 'Qui deu donar llum, dona fum'.

Els colaboracionistes com Baldoví, atraquinats de vilea, callen o aplaudixen els agr vits que mos fan els catalans... y may protesten. Este estiu, en la fira de Nottingham oferien com a plat estrela la “paella de Catalonia”, rodó de topònims que consideren territori seu: Valencia, Benidorm, etc.; y en el detall de la paraula 'Spanish' rall  en odi. En el lletrero, pera desfer ductes, unes im gens de falses llauraores valencianes fan la paella junt a barques y barraques de l'Albufera. Dalt del pabelló apareixia la bandera estrel  dels expansionistes. Y nostre Baldoví, content, seguiu aumplint panxa y bolchaques.

